

Mirjam Oldenhave

Een vriendin met vuisten

Met illustraties van Charlotte Dematons

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

I

‘Eén minuut mijn adem inhouden, dan valt het morgen mee,’ zei Raaf. Hij ademde in en keek strak op zijn horloge. Na 58 seconden móést hij uitademen. Morgen ging hij naar de nieuwe school en het zou niet meevallen.

Op een stuk karton van een verhuisdoos maakte hij lijsten. Een met rampen (de langste) en de ander met oplossingen.

RAMPEN

- 1 *Gepest worden.*
- 2 *Het plein: waar moet ik staan?*
- 3 *Voetballen.*
- 4 *Vechten.*
- 5 *Iedereen ziet me, ze moeten lachen.*
- 6 *Niemand ziet me.*
- 7 *De klas: waar moet ik zitten?*
- 8 *Voor het bord moeten komen.*

En zo ging de lijst door tot en met nummer 49:
Ik moet huilen.

Bij nader inzien verschoof hij nummer 6 naar de oplossingenlijst. Verder stond daar:

- 2 *Mama loopt mee.*
- 3 *Aardige meester (geen juf, dat weet ik al).*
- 4 *Ziek worden.*
- 5 *Ze pesten al iemand anders.*

Niet echt een lijst waar hij veel aan had. Hij zuchtte diep. Waarom moest zijn moeder nou zo nodig verhuizen? Hij wist het wel, want hij had het haar ontelbare keren gevraagd. Omdat het dichter bij haar werk was. Omdat die andere school beter was (een nieuwe school is nóóit beter).

Hij keek om zich heen. Zijn nieuwe kamer was wit en kaal. Aan de schuine muur hingen alleen de vogelposters die hij tijdens de verhuizing in zijn hand had gehouden.

‘Mijn telefoon ligt in de verhuisdoos waar ik nu op zit,’ zei hij zacht. ‘Als dat klopt, hoef ik morgen niet.’

Langzaam opende hij de doos. Pannen, heel veel pannen. En bestek.

De vreselijke dag brak aan. Misselijk van angst roerde Raaf in zijn thee. Ontbijten kon hij niet.

‘Maak je nou toch niet zo druk,’ zei zijn moeder. ‘Je zult zien dat het meevalt. Denk maar aan de leuke dingen.’

Leuke dingen? Hij had alleen maar 48 problemen! Nerveus draaide hij met zijn vingers in zijn krullen.

‘Ik kan toch ook gewoon thuis dingen leren uit boeken?’

Zijn moeder stopte vier boterhammen in een zakje. ‘Het gaat er juist om dat je met andere kinderen speelt,’ zei ze. ‘Dat je meedoet met tekenen, muziek, gym!’

Hij schoot overeind. ‘Als je nieuw bent, hoef je toch niet mee te gymmen?’

Ze ging er niet op in.

‘Ik vind het zo stom dat ik nu al moet!’ probeerde hij verder. ‘Het is nog één dagje voor het weekend. Ik kan toch veel beter daarna gaan?’

Hopelijk word ik in het weekend heel erg ziek, dacht hij.

‘Dat heb ik je toch al uitgelegd?’ antwoordde zijn moeder ongeduldig. ‘Je moet gewoon even een dagje kennismaken. De meester wilde je graag zien en dan weet je een beetje wat je te wachten staat. Nou, pak je jas, we moeten gaan.’

Toen ze buiten liepen, klopte zijn hart zo snel dat er een nieuwe oplossing in zijn hoofd opkwam:

6 Doodgaan op de heenweg.

‘Je stapt gewoon naar iemand toe en dan zeg je hoe je heet en dat je nieuw bent.’ Zijn moeder

pakte zijn hand. ‘Vergeet niet dat ze boffen met zo’n leuke, nieuwe jongen.’

Hij trok snel zijn hand terug. Ze snapte er niets van. Zwijgend liep hij verder. Ineens hoorde hij duiven. Hij luisterde goed, misschien gaven ze hem een teken!

‘Hoe beroerd, hoe beroerd,’ zongen ze.

Hij veegde zijn handen droog aan zijn broek.

Zijn moeder aaide over zijn haar. ‘Zal ik met je meegaan naar binnen?’

‘Nee, doe maar niet.’

Niet dat hij zich voor haar schaamde, juist niet! Ze was heel aardig en ze deed bijna nooit stom als er anderen bij waren. Maar als ze meeliiep, zouden ze hem een moederskindje noemen, net als op zijn oude school. Dus ging hij het laatste stuk alleen.

Het schoolplein was net zo groot als op zijn oude school, maar het was hier minstens drie keer zo vol met kinderen. Het leek wel of hij in een vreselijke droom zat, zo een waarin je ineens niet meer kunt lopen. Hij liep een klein stukje het plein op en knielde neer alsof hij zijn veter moest strikken.

Ik blijf gewoon zo zitten tot de bel gaat, dacht hij.

En toen kwam zij. Ze was een kop groter dan Raaf en anderhalf keer zo breed. Ze droeg zwarte wijde kleren met grote, hoge schoenen.

‘Jij bent nieuw, hè?’ vroeg ze.

Hij sprong overeind. ‘Ja.’

‘En je woont op de Hannie Schaftlaan.’

‘Ja.’ Hoe wist ze dat?

‘Zie je wel!’ Triomfantelijk keek ze naar de kinderen die achter haar stonden. Niemand zei iets terug, ze hadden het te druk met kijken.

‘Hoe heet je?’

‘Raaf, nou eigenlijk Rafaël, maar eh...’

Ze draaide zich om naar de toeschouwers en toen zei ze het: ‘Raaf is mijn vriend, want hij woont naast mij.’

Vriend?? Iedereen was stil.

Vriend kwam niet voor op zijn oplossingenlijst.

Ze bleef hem ernstig aankijken.

O god, laat het geen vergissing zijn, dacht hij.

Ontelbare gedachten schoten door zijn hoofd, maar hij kon er geen een vangen. Hij glimlachte vriend-achtig naar haar. Toen ging de bel.

‘Kom, je zit naast mij.’ Zijn vriendin pakte zijn tas en liep naar de deur.

Ze is dus ook tien, net als ik, dacht hij. Eén verwarde seconde bleef hij staan, daarna rende hij achter haar aan.

‘Onze klas is boven,’ zei ze zonder om te kijken. Ze wees naar rechts: ‘Dat zijn jullie wc’s, de rest leg ik in de pauze wel uit.’

Ze baande zich een weg door de massa. Als een jong eendje volgde hij haar.

Toen hij het lokaal binnenliep, zag Raaf allemaal slingers hangen. Misschien was er iemand jarig. Maar toen hij beter keek, bleken het allemaal dingen te zijn die de kinderen hadden gemaakt. Er was geen plekje leeg in de klas. Zelfs de ramen waren volgeschilderd. Duizelig van alle kleuren bleef hij stilstaan.

‘Hier!’ riep zijn vriendin.

Aarzelend liep hij naar haar toe. ‘Zit hier dan niemand?’ vroeg hij.

‘Ja, jij!’ Lachend schoof ze zijn stoel naar achte-

ren. Ze zaten bijna achteraan, daarom zaten alle andere kinderen achterstevoren. Wéér al die nieuwsgierige ogen die op hem gericht waren. Het ergste was nog het blozen. Die natte handen kon hij wel verbergen, maar die rooie kop!

‘Goeiemorgen allemaal!’ Dat was de meester. Je kon wel zien dat dit zijn klas was, want ook in zijn kleren zaten alle kleuren van de regenboog. Door zijn tanden leek hij op Goofy uit de *Donald Duck*.

Hij ziet me niet, dacht Raaf. Ik moet wat doen.

‘Meester!’ riep zijn vriendin en ze wees op hem.

‘Juist,’ zei de meester. Hij liep naar hen toe en gaf Raaf een grote, stevige hand.

‘Welkom,’ zei hij. ‘Jongens en meisjes, dit is Raaf.’

‘Weten we allang,’ zei zijn vriendin.

‘Ik heet Bart.’ Hij liep terug naar zijn bureau. ‘Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben in onze klas. Wanneer ben je precies verhuisd?’

‘Afgelopen weekend,’ zei zijn vriendin.

‘Naomi, ik denk dat hij zelf wel kan antwoorden.’

Naomi dus.

‘Afgelopen weekend,’ zei Raaf.

‘Weten we allang,’ zei een kleine jongen voor in de klas.

De les was begonnen. Raaf probeerde de meester te volgen, maar zijn hoofd zat te vol met andere dingen. Hoe doet een vriend? Waarom leerde je dát niet op school? Hij was eigenlijk altijd alleen geweest, of met zijn moeder. De kinderen van zijn vorige school vonden hem saai. ‘Slome slak,’ noemden ze hem. En ze hadden gelijk, want hij was altijd langzamer dan de rest en hij kon niet voetballen en zo.

Trouwens, daar konden een jongen en een meisje helemaal geen vrienden zijn, want dan waren ze meteen verliefd. Hier leken de kinderen het heel normaal te vinden dat hij Naomi’s vriend was. Sommigen deden zelfs een beetje aardig. Eén jongen had bijvoorbeeld nieuwe schriften voor hem uit de kast gepakt. ‘Hé dinges, dit is voor jou,’ zei hij.

‘Dank je wel, bedankt!’ had Raaf geantwoord.

Hij keek naar het bord. Staartdelingen, die kon hij zelfs uit zijn hoofd, dan schreef hij later pas de berekening erbij.

Hij schrok op toen de meester bij zijn tafel kwam. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor,’ antwoordde hij verlegen. Hij probeerde niet naar de Goofy-tanden te kijken.

‘Ik heb de schriften van je vorige school bekeken. Je bent wel een slimmerdje! Je hoeft niets in te halen, want je bent verder dan wij,’ zei de meester.

‘O.’ Snel keek hij om zich heen. Gelukkig, de meester praatte zachtjes, niemand had het gehoord. Anders zouden ze hem natuurlijk gaan pesten, met dat slimmerdje.

‘Als er iets is, moet je naar me toe komen, hoor!’ De meester gaf hem een vette knipoog en liep verder.

Hij gluurde even naar Naomi. Ze zat gewoon te schrijven. Hij zag in de gauwigheid dat ze links was, net als hij. Verder hadden ze niet veel hetzelfde. Helemaal niets, om precies te zijn. Maar misschien was dat niet zo erg? Zouden ze samen naar huis lopen? Dan moest hij wel wat te zeggen hebben. Kon hij maar even een lijstje met onderwerpen maken. Zou ze van vogels houden?

‘Kom,’ zei Naomi toen de bel van de pauze ging.
‘We gaan naar buiten.’

Hij pakte zijn brood uit zijn tas, zag dat niemand anders brood meenam, legde het snel weer terug en liep achter haar aan.

Plotseling gebeurde er iets raars. Terwijl hij door de gang rende, bleef een van zijn benen in de lucht steken. Met een grote boog viel hij voorover.

KLOINK. Hij hoorde een geluid dat klonk als steen op steen, dat was zijn hoofd op de tegels. In een hevige golf voelde hij de pijn opkomen. Koude vloer. Hij had geen fut om te bewegen. Toen hoorde hij gelach.

‘Hé nieuwe, ben je een middagdutje aan het doen?’

Weer gelach, het klonk hol door de echo in de gang. Raaf herkende het geluid van zijn oude school. Het grote pesten ging beginnen. Nu móést hij overeind komen. Voorzichtig ging hij zitten.

Misselijkmakende hoofdpijn.

Ineens werd er geschreeuwd: ‘Wie deed dat!!’

Uit de menigte doemde Naomi op, als een soldaat marcheerde ze naar hem toe.

‘Michiel de Jong, pisventje!’

‘Waar bemoei je je mee!’ Een korte, brede jongen met een leren petje op zijn hoofd keek haar uitdagend aan.

Naomi liep naar hem toe. Wat ze daarna precies deed, kon Raaf niet zien omdat ze met haar rug naar hem toe stond. Ze maakte grote, hakkende bewegingen, het leek wel of ze aan het beeldhouwen was. Hij wist natuurlijk wel beter: zijn vriendin was bezig het pisventje in elkaar te slaan. Steeds meer kinderen kwamen erop af. Ze verdrongen zich in de smalle gang en joelden als voetbalsupporters.

‘Zo!’ zei Naomi na een tijdje. Ze draaide zich om, zette haar handen op haar heupen en riep: ‘Wie nog eens met zijn poten aan de nieuwe zit, sla ik écht kreupel!’

Toen pas snapte Raaf dat Michiel hem had laten struikelen. Naomi had meteen wraak genomen. Ze was dus écht zijn vriendin, anders deed je zoiets niet.

Tussen alle benen door zag hij Michiel de Jong zitten. Zijn petje lag op de grond.

Hij zal ook wel hoofdpijn hebben, dacht Raaf. Ze zaten er ongeveer hetzelfde bij, Michiel en hij.

‘Kom,’ zei Naomi.

Met een bonkend hoofd stond hij op. Hij knikte nog even naar Michiel en liep toen achter haar aan naar buiten.

Ze gingen op een bankje onder een grote kastanjeboom zitten. Raaf, Naomi en nog een meisje.

‘Je moet Erik ook een keer pakken, die is net zo,’ zei het meisje.

‘Goed,’ antwoordde Naomi.

Raaf had dreunende hoofdpijn, maar het kon hem niks schelen. Moest hij haar nou bedanken?

‘Eh, dat van net...’ begon hij.

Ze keken hem aan.

‘Je hebt een bult op je hoofd,’ zei het andere meisje.

Hij voelde voorzichtig en schrok zich een ongeluk. Het leek wel een ei, nee, een dikke peer!

‘Je hebt zoveel hersens, die passen niet meer in je hoofd,’ zei Naomi.

Het meisje moest heel hard lachen. Waarom

eigenlijk? Om het grapje? Of zag die enorme buil er raar uit?

Hij was echt heel hard gevallen! Hij schrok. Daar kon je geheugenverlies van krijgen!

Ik ben 10 jaar, mijn moeder is 36, ik ben jarig op 12 juli, mijn moeder op 28 juni...

‘Ik ga even naar Lisa,’ zei het meisje en ze rende weg.

Nu moet ik iets zeggen, dacht Raaf. Iets waardoor Naomi denkt: Het is maar goed dat ik hem gered heb. Hij is echt een leuke vriend.

‘Weet je dat een kieviet tachtig kilometer per uur kan vliegen?’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Dan kan hij maar beter een helm opzetten,’ zei ze.

Hij lachte beleefd. Grapjes maken, dat deden vrienden. Maar hoe verzon je die dan? Of kende je ze al van tevoren?

‘Kun jij dit?’ vroeg Naomi en ze deed iets ongelooflijk knaps met haar handen, ze maakte een soort vlechtwerk van haar vingers.

Hij boog zijn hoofd naar haar handen. ‘Het lijkt een ophaalbrug van een kasteel, met twee bomen erbij,’ zei hij bewonderend.

Naomi lachte bulderend. ‘Het is gewoon een

handentruc, hoor,' zei ze. 'En nu jij een truc.'

'Ik kan mijn pols aanraken met de duim van dezelfde hand,' zei hij. 'En ik kan bijna met mijn tong...'

'Nee, niet verklappen!' onderbrak Naomi hem streng. 'Laten zien.'

Ze keek aandachtig naar hoe hij zijn pols boog en zijn duim ertegenaan drukte.

'Wow!' zei Naomi.

Wat was ze toch aardig. Die ophaalbrug was veel beter en toch zei ze wow.

Toen ging de bel.

'Kom,' zei Naomi. Even keek ze naar zijn hoofd. 'Gewone buil, is morgen weer weg.'